

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

ZIGØJNERBLOD

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Zigøjnerblod

Skuespil

i 3 Akter - 50 Afdelinger

I Hovedrollen:

Ebba Thomsen

Optaget af

Nordisk Films Compagni

AIS »FOTORAMA«
eller Bilen, saavel som dens Plakat- og Programteget
o. a. Hgn. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug kan der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende med Vedkommende.

PERSONERNE:

Grev de Barras Hr. *Henry Seemann.*
Zigøjnerhøvdingen Fredo Hr. *Christian Schrøder.*
Rhita, hans Datter Frk. *Ebba Thomsen.*
Lasca, hans Søn Hr. *Birger von Cotta-Schönberg.*

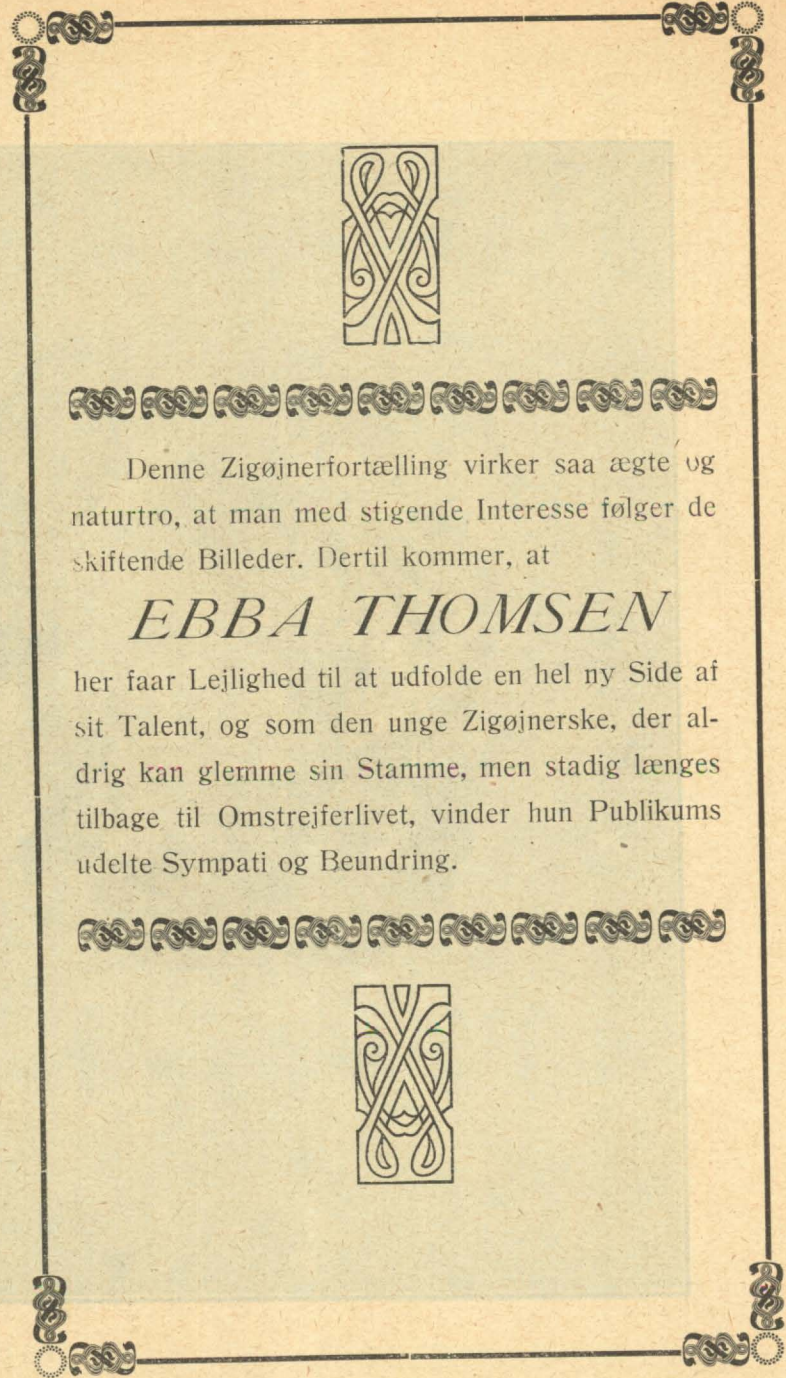

AFDELINGERNE :

1. I Lejren.
2. Høvdingen Fredos Ordre.
3. Datteren Rhita og Sønnen Lasca gaar paa Jagt.
4. Krybskytterne.
5. Et Skud!
6. Grev de Barras og hans Jagtselskab.
7. »De forbandede Krybskyttere.«
8. Byttet bringes i Sikkerhed.
9. Greven indtræffer i Lejren.
10. Rhita!
11. Hendes Øjne redder Banden.
12. Forelsket.
13. Brevet til Rhita.
14. »Jeg henter denne Ørenring i Aften hos Greven!«
15. Om Natten.
16. Flugten.
17. Lasca opdager Rhitas Forehavende.
18. Opgøret.
19. Hos Grev de Barras.
20. Rhita angrer.
21. Længslens Magt.
22. Forenede.

23. »Jeg gifter mig med din Datter og denne Pengesum skal vidne om, at hun aldrig vil glemme sin Stamme.«
24. Brylluppet.
25. Banden drager bort.
26. 4 Aar efter.
27. Familieidyl.
28. Atter i Lejr i Grevskabet.
29. Broderens Besøg.
30. »I Nat!«
31. Et Telegram kalder Greven bort.
32. De gamle Længsler.
33. Atter Zigøjnerske.
34. For sent til Toget.
35. Rhita vil danse.
36. »Vi har hele Skoven for os selv!«
37. Paa Krybskytteri.
38. Skovfogedens Beretning.
39. Paa Jagt efter Zigøjnerne.
40. Baaden river sig løs.
41. Et Bytte.
42. Opdaget.
43. Flugten.
44. Baaden er borte.
45. Gemt mellem Sivene.
46. Med Bøssen parat.
47. Et Vaadeskud.
48. Død.
49. Fader og Søn gaar bort.
50. Ved sin Hustrus Lig.

Denne Zigøjnerfortælling virker saa ægte og naturtro, at man med stigende Interesse følger de skiftende Billeder. Dertil kommer, at

EBBA THOMSEN

her faar Lejlighed til at udfolde en hel ny Side af sit Talent, og som den unge Zigøjnerske, der aldrig kan glemme sin Stamme, men stadig længes tilbage til Omstrejferlivet, vinder hun Publikums udelte Sympati og Beundring.

EBBA THOMSEN

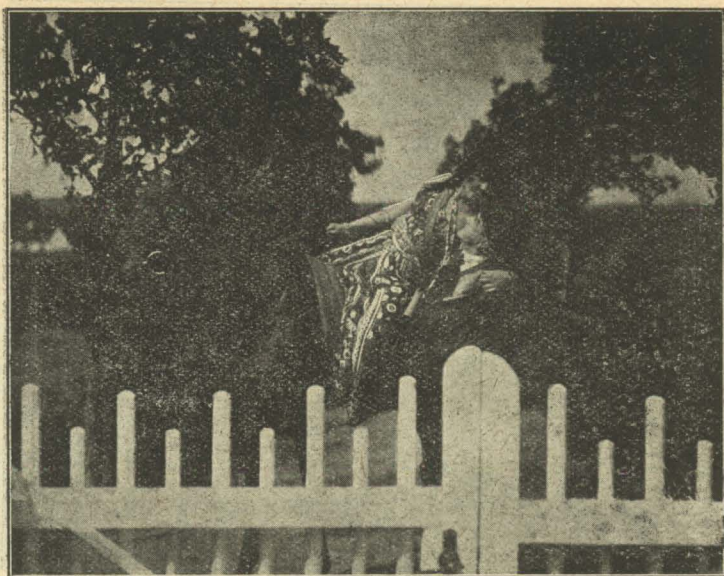
Paa en Jagtudflugt træffer Grev de Barras for første Gang Zigøjnersken Rhita. Sammen med Broderen Lasca er hun gaaet paa ulovlig Jagt i Skovene, der hører under Grevskabet. De bliver grebet paa fersk Gerning, og Grev de Barras første Tanke er at give dem den Straf, de har gjort sig fortjent til. Men den skønne Rhita, der kender sine fortryllende Øjnes Magt over Mændene, og som er vel forfaren i alle Forførelseskunster, forhekser den unge Mand saa ganske og aldeles, at han forlader hende med hendes Billede for evigt indprentet i sin Sjæl. Faa Dage senere aftaler han et Stævnemøde med hende. Han beruses helt af hendes sunde og stærke Kvindelighed og beder hen-

de blive hos ham som hans Hustru. Til en Begyndelse nøler hun. Hun ved altfor godt, hvor stærke de Blodets Baander, som binder hende til hendes Stammefrænder. Hun giver dog omsider efter, saa meget lettere som hun selv for Alvor er kommen til at holde af den ærlige og frejdige unge Greve. Kort Tid efter staar Brylluppet.

4 Aar senere vender Zigøjnerbanden, som hun i sin Tid har tilhørt, tilbage til Egnen. Rhita har i de forløbne 4 Aar ofte med Vemod og Længsel tænkt paa det farende Folk, som hun nu kun i Tankerne har kunnet følge ad de bugtede Landeveje fra den ene Lejrplads til den anden. Naar hendes Længselsdrømme saaledes kom over hende,

plejede hun at finde den Dragt frem, hun en Gang bar som Zigøjnerske. I Fantasien levede hun sig da tilbage til den Tid, da hun med sin Broder Lasca strejfede om i Skovene som Krybskytter. Vel kan hun nu gaa paa Jagt saa meget hun lyster, men denne lovlige Jagt savner for hende al Krybskytteriets pirrende Spænding.

En Dag, da hun som saa ofte tidligere, gribes af Længsel, hører hun under sit Vindue kendte Strofer til Toner af en Guitar. Det er hendes Broder, Lasca, som paa denne Maade forkynder sin Tilstedeværelse. Rhita beder ham komme op. Gensynsglæden efter en Gang igen at være sammen med Zigøjnerne svulmer pludselig op og gaar

over de Grænses, hendes Grevindetitel naturlig har afstukket. Hun lover samme Nat at komme ud til Lejrpladsen. Ved Midnat, da alle paa Godset ligger i dyb Søvn, lister Grevinden sig ud til sine kære blodsbeslægtede. Der bliver almindelig Glæde blandt Gøglerne over at se hende igen, og Glæden bliver endnu større, da Rhita lover at danse for dem. Først ved Morgengry vender hun tilbage til Godset.

Næste Dag faar hendes Mand uventet et Telegram, der gør hans Nærværelse i Byen nødvendig. Rhita er henrykt over denne saare velkomne Anledning for hende til igen at kunne smutte ud til Lejrpladsen. Aldrig saasnart er han paa Vej til Stationen, før hun er ude af Døren. Hun er

bleven greben af en vanvittig Lyst til en Gang endnu at gaa paa Krybskytteri. Hun meddeler Zigøjnerne Forslaget og tilføjer, at hendes Mand er taget ind til Byen, saa at de har hele Skoven for sig selv. Forslaget vinder Bifald.

Imidlertid sker det Uheld, at Grev de Barras kommer for sent til Toget og derfor vender om for at køre hjem igen. Paa Vejen møder han sin Skovfoged, der fortæller ham, at der igen er Krybskytter paa Færde. De to Mænd beslutter at forsøge at fange Forbryderne og begiver sig ind i Skoven. De kommer dem hurtigt paa Sporet og forfølger dem. Rhita, der selvfølgelig er dødsensangst for at hendes Mand skal opdage hende, styrter ned mod Søen i

Retning af Baadebroen, men Baaden er drevet bort med Strømmen. Der er intet Valg. Hurtigt skjuler hun sig i Sivene. Grev de Barras og Skovfogden har fulgt Sporet ned til Søen, hvor det pludselig taber sig. Skovfogden, der har staaet med Bøssen parat med Fingeren paa Aftrækkeren, kommer af Vanyare til at trykke løs. Skuddet gaar af, og inde fra Sivene høres et Skrig. Rhita er bleven dødelig ramt.

Grev de Barras genkender sin Hustru. Han knæler ved hendes Lig og forstaar, at han har handlet uret ved at rive hende ud af de Omgivelser, der var bestemt ved hendes Slægts tusindaarige Traditioner.

Zigøjnerens Datter.

Personerne:

Grev de Barras.....Herr Henry Seemann
Zigøjnerhøvdingen Fredo....Herr Christian Schrøder
Rhita, hans Datter.....Frk. Ebba Thomsen
Lasca, hans Søn.....Herr Birger von Cotta-Schönberg

Paa en Jagtudflugt træffer Grev de Barras for første Gang Zigøjnersken Rhita. Sammen med Broderen Lasca er hun gaaet paa ulovlig Jagt i Skovene, der hører under Grevskabet. De bliver grebet paa fersk Gerning, og Grev de Barras første Tanke er at give dem den Straf, de har gjort sig fortjent til. Men den skønne Rhita, der kender sine fortryllende Øjnes Magt over Mændene, og som er vel forfaren i alle Forførelseskunster, forhekser den unge Mand saa ganske og aldeles, at han forlader hende med hendes Billede for evigt indprentet i sin Sjæl. Faa Dage senere aftaler han et Stævnemøde med hende. Han beruses helt af hendes sunde og stærke Kvindelighed og beder hende blive hos ham som hans Hustru. Til en Begyndelse nøler hun. Hun ved altfor godt, hvor stærke de Blodets Baand er, som binder hende til hendes Stammefrænder, .Hun giver dog omsider efter, saa meget lettere som hun selv for Alvor er kommen til at holde af den ærlige og frejdige unge Greve. Kort Tid efter staar Brylluppet.

4 Aar senere vender Zigøjnerbanden, som hun i sin Tid har tilhørt, tilbage til Egnen. Rhita har i de forløbne 4 Aar ofte med Vemod og Længsel tænkt paa det farende Folk, som hun nu kun i Tankerne har kunnet følge ad de bugtede Landeveje fra den ene Lejrplads til den anden. Naar hendes Længselsdrømme saaledes kom over hende, plejede hun at finde den Dragt frem, hun en Gang bar som Zigøjnerske. I Fantasien levede hun sig da tilbage til den Tid, da hun med sin Broder Lasca strejfede om i Skovene som Krybskytter. Vel kan hun nu gaa paa Jagt saa meget hun lyster, men denne lovlige Jagt savner for hende al Krybskytteriets pirrende Spænding.

En Dag, da hun som saa ofte tidligere, gribes af Længsel, hører hun under sit Vindue kendte Strofer til Toner af en Guitar. Det er hendes Broder, Lasca som paa denne Maade forkynder sin Tilstedeværelse. Rhita beder ham komme op. Gensynsglæden mellem de to Søskende er overstrømmende. Rhitas stille Længsel efter en Gang igen at være sammen med Zigøjnerne svulmer pludselig op og gaar over de Grænser, hendes Grevindetitel naturlig har afstukket. Hun lover samme Nat at komme ud til Lejrpladsen. Ved Midnat, da alle paa Godset ligger i dyb Søvn, lister Grevinden sig ud til sine ^hære blodsbeslægtede. Der bliver almindelig Glæde blandt Gøglerne over at se hende igen, og Glæden bliver endnu større, da Rhita lover at danse for dem. Først ved Morgengry vender hun tilbage til Godset.

Næste Dag faar hendes Mand uventet et Telegram, der gør hans Nærværelse i Byen nødvendig. Rhita er henrykt over denne saare velkomne Anledning for hende til igen at kunne smutte ud til Lejrpladsen. Aldrig saasnart er han paa Vej til Stationen, før hun er ude af Døren. Hun er bleven greben af en vanvittig Lyst til en Gang endnu at gaa paa Krybskytteri. Hun meddeler Zigøjnerne Forslaget og tilføjer, at hendes Mand er taget ind til Byen, saa at de har hele Skoven for sig selv. Forslaget vinder Bifald.

Imidlertid sker det Uheld, at Grev de Barras kommer for sent til Toget og derfor vender om for at køre hjem igen. Paa Vejen møder han sin Skovfoged, der fortæller ham, at der igen er Krybskytter paa Færde. De to Mænd beslutter at forsøge at fange Forbryderne og begiver sig ind i Skoven. De kommer dem hurtigt paa Sporet og forfølger dem. Rhita, der selvfølgelig er dødsensangst for at hendes Mand skal opdage hende, styrter ned mod Søen i Retning af Baadebroen, men Baaden er drevet bort med Strømmen. Der er intet Valg. Hurtigt skjuler hun sig i Sivene. Grev de Barras og Skovfogden har fulgt Sporet ned til Søen, hvor det pludselig taber sig. Skovfogden, der har staaet med Bossen parat med Fingeren paa Aftrækkeren,

kommer af Vanvare til at trykke løs. Skuddet gaar af, og inde fra
Sivene høres et Skrig. Rhita er bleven dødelig ramt.

Grev de Barras genkender sin Hustru. Han knæler ved hen-
des Lig og forstaar, at han har handlet uret ved at rive hende ud
af de Omgivelser, der var bestemt ved hendes Slægts tusindaarige
Traditioner.

oooooooooooo000oooooooooooo

Kommer at Værre til at trykke for. Skuldet gear et, og inde fra

Sivene hores et Skrig. Rittet er bleven bedelig rart.

Grev de Barres Genkender sin Hustru. Han knæler ved hen-

des Lig og fortaaler, at han har handlet uret ved at rive hende ud

af de Gargveller, der var bestemt ved hendes Sjæles færdbarige

Traditioner.

oooooooooooooooooooo

Die Tochter des Zigeuners.

Personen:

Graf Kempen.....Herr Henry Seemann.
Fredo, Zigeunerprimas.....Herr Christian Schröder.
Lore, seine Tochter.....Frl. Ebba Thomsen.
Lasca, sein Sohn.....Herr Birger Schönberg.

Eine Zigeunertruppe hält in den Wäldern des Grafen Kempen Rast. Als das Wasser in den kupfernen Kesseln über den Lagerfeuern brodelte, schickt der Primas seine beiden Kinder, Lasca, den Sohn, und Lore, die Tochter, in den Forst hinein, um Fleisch in die leeren Töpfe zu schaffen. Die beiden Geschwister sind geschickte Wilddiebe.

Zur gleichen Stunde nimmt Graf Kempen mit seinen Freunden auf einer Waldlichtung ein Jagdfrühstück ein. Da hallt zu den plaudernden Jägern ein dumpfer Schuss herüber. Wilddiebe im Walde! Da duldet es keinen der Schützen mehr bei der friedlichen Flasche Rotspon. Man greift zu den Büchsen, springt auf die Pferde, und fort geht es in rasendem Galopp, mitten in das Unterholz hinein.

Lore und Lasca sehen sich entdeckt und verfolgt. Dennoch lassen sie ihre Beute nicht liegen. In jagendem Lauf, leise und behend wie Panterkatzen, finden sie sich endlich ins Lager zurück, das sie noch vor den Verfolgern erreichen. Graf Kempen verhöhrt die Zigeuner und bemerkt auch das nur notdürftig versteckte Reh, aber sein Zorn verwandelt sich in Milde, als er der braunen Lore in die heißen, wilden, dunklen Augen schaut...

Am andern Morgen schickt er seinen Förster mit einigen verliebten Zeilen, an das Zigeunerkind, und Lore, auf die das ⁱⁿmalige Auftreten, die schlanke Gestalt des Grafen tiefen Eindruck gemacht hat, verspricht zu kommen, wenn die Schatten der Nacht sich auf das Land gesenkt haben.

Sie hält ihr Versprechen. Doch als der Graf sie leidenschaftlich in seine Arme ziehen will, erwacht ihr Stolz und ihre Liebe zu ihrem Volke. Niemals darf sie einem anderen, als einem "Romanni", einem Zigeuner angehören. Sie reisst sich los und entflieht.

(Die Tochter des Zigeuners)

Aber gerade ihre Sprödigkeit macht sie dem Grafen lieb. Wenn er zuerst nur ein willkommenes Spielzeug in ihr sah, so begehrt er nun die braune Lore zum Weibe. Und auch in Lores Herzen brennt die allmächtige Leidenschaft. Als die Zigeuner ihr Lager abbrechen und in die Ferne ziehen, wird die Sehnsucht nach dem Geliebten so stark in ihr, dass sie eines Nachts die Ihren verlässt und zu dem Manne flüchtet, dessen Wille sie zu sich zog. Bald darauf feiert Graf Kempen seine Hochzeit mit der braunen Lore. Die Zigeunerkind trägt das Haupt unter den Myrtenkranz gesenkt. Hat sie doch die Heimat verloren und den Vater, der die treulose Tochter verwünschte und die Banknoten, die der Graf in seiner Güte ihm sandte, hohnlachend zerriss.

Vier Jahre sind vergangen. Lore hat ihrem Gatten ein blondes Söhnchen geschenkt, und sie hat sich mit feinem Anstand in das neue Leben gefunden. Aber in ihrem Herzen nagt das Heimweh. Oft breitet sie vor ihren Bübchen das bunte Gewand aus, das sie als Zigeunerin trug, aber wenn sie in das Kindes gleichgültige und verständnislose blaue Augen sieht, weiss sie, dass sie mitten in aller Liebe einsam ist.

Da ertönt eines Tages unter ihrem Fenster eine süsse Weise. Eine Geige klagt und jubelt unter ihrem Fenster ein altes, wohlbekanntes Lied. Ihr Bruder Lasca ist zurückgekehrt und schmeichelt der treulosen Schwester die alte Sehnsucht ins Herz. Vor diesem Zauber schweigen die Bedenken, schweigt selbst die Liebe zum Kinde und Gatten. "Um Mitternacht bin ich bei Euch", verspricht sie dem Bruder. Das Wanderblut, das Zigeunerblut ist in Lore erwacht und fordert sein Recht. Wie ein Fieber hat es sich in ihre Adern geschlichen, sie willenlos und gleichgültig gegen das gemacht, was für sie auf dem Spiel steht. In der Nacht sucht sie das Zigeunerlager auf das an der gleichen Stelle steht, an der sie den Grafen Kempen zum

(Die Tochter des Zigeuners)

zum ersten Male erblickte. Misstrauisch empfangen sie die Zigeuner. Aber als Lore die alten wilden Tänze zum Klange der Zimbeln und Mandolinen für sie tanzt, da umringen sie die Heimgekehrte jubelnd und lachend.

In ihrem Glück und ihrer Freude über die Versöhnung lässt Lore sich nicht nur die Erlaubnis von den Ihren abtrotzen, in den Wäldern des Grafen nach Herzenslust zu jagen, sie verspricht schliesslich auch, selbst an dem Wilddiebstahl teilzunehmen. So ist sie ganz in den Bann der Vergangenheit geraten, der Hang des Zigeuners, das Verbotene zu tun, weil es verboten ist, aus Hass gegen das Gesetz, erstickt in ihr alle Bedenken, alle Furcht vor dem in dieser Beziehung unerbittlich strengen Gatten.

Am andern Morgen wird Graf Kempen in die Stadt gerufen. Er versäumt indessen den Zug und kehrt wieder um. Daheim empfängt ihn bereits der Förster mit der Nachricht, dass wieder Wilddiebe im Walde seien. Die Beiden ⁱⁿ M^{är}ner entschliessen sich, sofort zu handeln, und die Wilddiebe wenn möglich auf frischer Tat zu ertappen. Wiederum flüchten die Geschwister und ihr alter Vater vor den Verfolgern. Nur müssen sie die Beute aufgeben, und während einst nur Gefängnis drohte, weiss Lore, dass sie diesmal ihr ganzes Lebensglück mutwillig verscherzte. Die Zigeuner versuchen im Nachen zu fliehen! Umsonst, es bleibt nicht anderes mehr übrig, als sich tief im Schilf zu verkriechen, wie ein weidwundes Tier. Aber der Förster hat mit scharfem Späherblick dies Versteck bemerkt. Er legt an-- Der Graf will ihn das Gewehr entreissen. Der Schuss geht los und trifft Lore ins Herz, die mit einem Wehlaut zusammensinkt. Als der Graf an ihrer Seite niederkniet, haben sich ihre schönen Augen bereits für immer geschlossen. Vor dem trauernden Gatten treten die Zigeuner stumm beiseite. Nur einen Blick haben sie mit ihrem Todfeind gewechselt. Schuld und Schicksal liegen hier so eng beieinander, dass alles

(Die Tochter des Zigeuners)

Fragen, alle Vorwürfe zwecklos sind. Das fühlt der Graf, das fühlen die Kinder der Natur, die Zigeuner, So ging die braune Lore, wie sie gekommen, heimlich und auf der Flucht, einem wilden verirrtten Vogel gleich, den man wohl fangen, niemals aber halten kann.

oooooENDEooooo

(Die Tochter des Nigamers)

Ergeben, alle Verwunde zwecklos sind. Das führt der Geiz, das Wissen
die Kinder der Natur, die Nigamer, so ging die brunn hore, die
als gekommen, heimlich und der Plucht, einen wilden vertrieben
Vogel gleich, den man wohl fangen, niemals aber halten kann.

oooooooooooo

(La fille du bohémien).

connus d'une guitare. C'est son frère Lasca qui, de cette manière annonce sa présence. Rita le fait entrer chez elle. La joie de se revoir est débordante entre le frère et la soeur. Le désir, jusqu'alors calme, de Rita de se retrouver une fois encore parmi les siens, devient si violent qu'il dépasse bientôt les bornes que son titre de comtesse lui impose. Elle promet à son frère de venir le soir au campement. Vers minuit, quand tout le monde dort dans la maison, la comtesse se rend chez ses chers parents par le sang. La joie est générale parmi les bohémiens, et surtout lorsque Rita promet de danser pour eux. Ce n'est qu'au jour levant qu'elle les quitte pour rentrer chez elle.

Le lendemain son mari recoit un télégramme inattendu, qui nécessite sa présence à la ville. Rita est ravie de cette occasion qui se présente à elle de pouvoir retourner au campement. A peine son mari s'est-il mis en route, qu'elle s'échappe. Elle est prise d'une envie folle de braconner une fois encore. Elle fait part de son désir aux bohémiens en ajoutant que son mari est absent, et qu'ainsi ils ont tout le bois à leur disposition. Sa proposition recoit l'acquiescement de tout.

Cependant, le malheur veut que le comte de Barras arrive trop tard pour prendre le train, et rentre chez lui. En route il rencontre son garde-forestier, qui lui raconte qu'il y a des braconniers dans le bois. Les deux hommes se décident à essayer de prendre les délinquants et se rendent dans le bois, où ils trouvent rapidement leurs traces, et se mettent à leur poursuite. Rita qui, naturellement, a peur que son mari la découvre, se hâte dans la direction du lac pour le traverser avec la barque, mais celle-ci a disparu, entraînée par le courant. Il n'y a pas le choix. Elle se cache dans les roseaux. Le comte et son garde ont suivi ses traces jusqu'au lac où subitement elles se perdent. Le garde qui est là,

(La fille du bohémien).

le doigt sur la détente de son fusil, tire par mégarde. Des ro-
seaux on entend un cri. Rita a été mortellement frappée.

Le comte de Barras reconnaît sa femme. Il s'agenouille au-
près de son corps, et comprend qu'il a eu tort de l'enlever à l'en-
tourage auquel elle appartenait par des traditions millénaires.

- Fin -

BARCELONE SOFIA
VIENNE BUDAPEST MOSCOU
BERLIN LONDRES NEW YORK PARIS
COPENHAGUE
NORDISK FILMS CO.

A/s NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

